

Αν μπείτε στο φουαγιέ του Σατιρικού και πάτε δεξιά, θα βρείτε δύο σκάλες. Η μία οδηγεί προς την Πάνω Σκηνή του Σατιρικού (αίθουσα «Παντελής Κούρος», ασχολίαστο, δεν είναι του παρόντος), η άλλη πάει στο υπόγειο, αλλά... απ' εδώ και πέρα σ' ένα άλλο θέατρο, στο Θέατρο Υπογαία. Ο ιδρυτής του -Λέανδρος Ταλιώτης. Από τον καιρό της «Δωδέκατης νύχτας» μπορούσε κανείς να διακρίνει τα συστατικά του οράματος του Λέανδρου Ταλιώτη: ο αυτόνομος και ιδιαίτερος θεατρικός χώρος και η δεξαμενή υποκριτικού υλικού από τη Δραματική Σχολή Βλαδίμηρος Καυκαρίδης.

Ο Ταλιώτης, μαντεύω, ανήκει στην κατηγορία των σκηνοθετών που επιθυμούν την ανεξαρτησία τους, την οικειότητα του δικού τους χώρου, τη διπλή ιδιότητα πλάστη και συμπαίχτη ως προς τη σχέση του με τους ηθοποιούς του, τη δυνατότητα μόνος του να ενδύει τις παραγωγές του με φως και μουσική. Σ' αυτές τις ευνοϊκές για τον ίδιο συνθήκες ανεβάζει ως πρώτη παραγωγή του Θεάτρου Υπογαία το «Γελώντας Άγρια» του Κρίστοφερ Ντουράγκ.

Το «Laughing Wild», γραμμένο το 1987, αποτελεί σύνθεση από κωμικούς μονολόγους, γυναικείου και ανδρικού, που λειτουργούν φαινομενικά παράλληλα, μέχρι που να αποκαλύψουν την καρμική διασταύρωση των δύο προσώπων δίπλα στο ράφι με κονσέρβες τόνου σε μια υπεραγορά στη Νέα Υόρκη. Είναι ενδιαφέρον να βρείτε στο διαδίκτυο τις πολλές εκδοχές του «Tuna Fish Monologue» για να διαπιστώσετε αυτή την ιδιαιτερότητα της συγγραφικήςμανιέρας του Ντουράνγκ που συνδυάζει τη δισδιάστατη στιλιστική της standup comedy με εύστοχα τρισδιάστατα ψυχολογικά σκίτσα άξια να σταθούν σε ολοκληρωμένο θεατρικό έργο. Ο υποκριτικός τρόπος που προκύπτει από το ύφος του κειμένου πρέπει να συνδυάζει την τεχνική της άμεσης, σχεδόν διαδραστικής επαφής με το κοινό και την εξασφάλιση της ψυχοσυνθετικής ολότητας των δύο

μορφών του έργου.

Ο σκηνοθέτης εκμεταλλεύεται τον χώρο για να αποδώσει στην παράστασή του αυτή τη διττή φύση του κειμένου, από τη μια εκθέτοντας τους ηθοποιούς σε συνθήκες άμεσης εγγύτητας με το κοινό, όπου η θαρραλέα οπτική επαφή επιβάλλεται, και από την άλλη έχοντας στη διάθεσή του το απεριόριστο και σουρεάλ υπόγειο, με απομεινάρια σκηνικών από προηγούμενες παραγωγές, με δυνατότητα επί σκηνής μεταμφιέσεων, με ευρηματική χρήση των ατάκτως ριγμένων αντικειμένων (η σκηνογραφία, η ενδυματολογία και η στιλιζαρισμένη a la Andy Warhol αφίσα είναι του/ της/- συγγνώμη- Lemion Takara).

Μια μικρή παραγωγή ενός έργου με έντονο στίγμα της δεκαετίας των '80, με δύο νέους ηθοποιούς χωρίς την ασφάλεια της θεατρικής εμπειρίας σε πρωταγωνιστικούς ρόλους, κι όμως με πολλή πληροφορία για το πώς στήνεται μια καλή θεατρική παράσταση. Ο Λέανδρος Ταλιώτης δεν συναντήθηκε με τους ηθοποιούς του για τη συγκεκριμένη παραγωγή, αλλά, και πάλι μαντεύω, η διαδικασία της γενικής θεατρικής διδασκαλίας είχε διάρκεια.

Η Ιωάννα Παπαμιχαλοπούλου εντυπωσιάζει με το πόσο άφοβα μπαίνει σε στενή επαφή με το κοινό, και, ακόμα περισσότερο, με το πόσο υπό έλεγχο κρατάει αυτήν την επαφή, χωρίς να υποκύπτει στον πειρασμό να εκμαιεύει αντιδράσεις ή να ξεφεύγει από το περίγραμμα της προσωπικότητας που δημιουργεί. Η ηρωίδα της βρίσκεται σε μόνιμη κατάσταση εκνευρισμού, ένθεν και ένθεν από την οριακή γραμμή της τρέλας. Η κάθε επαφή της με τον γύρω κόσμο γίνεται σε επίεδο ακραίας παρεξήγησης των δικών της προθέσεων και των κινήτρων των άλλων.

Ένας διάχυτος Γούντι Άλεν επικρατεί στην ατμόσφαιρα, αλλά σε επιπρόσθετη παρωδιακή υπερβολή του Ντουράνγκ. Ο Μιχάλης Καζάκας, παραχωρεί τη μεγαλύτερη

ευθύνη για το standup μέτωπο στη συμπρωταγωνίστριά του και αναλαμβάνει τον σουρεάλ τομέα με έντονη δράση στον χώρο, με το παιχνίδι με τα αντικείμενα (όπως μ' εκείνη την πόρτα που οδηγεί από το πουθενά στο πουθενά), εκπέμπει την ανικανότητα του χαρακτήρα που ενσαρκώνει να χειριστεί τα συμπλέγματά του. Στον μονόλογο του Άνδρα ο Ντουράνγκ διακωμωδεί το θέμα της ψυχανάλυσης και της αυτοβελτίωσης, τον αυτοεξαναγκασμό των ανθρώπων στην αδιάκοπη αναζήτηση της ευτυχίας και της εσωτερικής γαλήνης. Ο ήρωας του Μιχάλη Καζάκα αποδεικνύει πόσο χαμένο από χέρι είναι αυτό το παιχνίδι, κάτι σαν μαθήματα γιόγκα στο κατάντρομα του «Τιτανικού». Τελικά, έχοντας δοκιμάσει διάφορα, οι δύο ήρωες του έργου καταλήγουν στο μέγα μυστικό της ζωής: «Εισπνοή-Εκπνοή. Αν δεν αναπνέεις, πεθαίνεις».

Δίκαια μοιράζοντας τα σόλο μεταξύ των δύο συμπρωταγωνιστών, ο σκηνοθέτης με στοργή δασκάλου, βάζει μπροστά στον καθένα στόχο στον οποίο τους έχει μάθει να φτάνουν. Η πρώτη παραγωγή του Θεάτρου Υπογαία είναι μια παράσταση που εκπέμπει την αγωνία και τη χαρά των τριών συνδημιουργών της. Και γύρω από την ξένη φωτιά ζεσταινόμαστε κι εμείς, οι μη δημιουργοί.

«Γελώντας άγρια εν τω μέσω αδυσώπητης θλίψης», φράση δανεική στο κείμενο του Κρίστοφερ Ντουράνγκ, αλλά χάρη σ' αυτήν καλύπτεται το γεγονός ότι ένα τόσο καρφωμένο πραγματολογικά στην δεκαετία του και στην αμερικανική μεγαλούπολη έργο έχει λόγο ύπαρξης στον δικό μας χώρο και χρόνο. Τι, μήπως μας λείπει η αδυσώπητη θλίψη; Μπα. Μήπως, αν κοιτάξουμε γύρω μας ή, οι γενναιότεροι, στον καθρέφτη, δεν θα αναγνωρίσουμε τις νευρώσεις που με στοργή και φροντίδα αναπτύσσουμε, όμοιες μ' εκείνες στις οποίες αναφέρεται ο σαρκαστικός συγγραφέας; Και μήπως, αν πούμε να γελάσουμε, δεν θ' ακουστεί αυτό σαν laughing wild;

**ΚΡΙΤΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟΥ**

**Της Νόνας
Μολέσκη**

Εκπέμπει την αγωνία των συνδημιουργών

«Γελώντας άγρια» του Κρίστοφερ Ντουράγκ
σε σκηνοθεσία Λέανδρου Ταλιώτη